

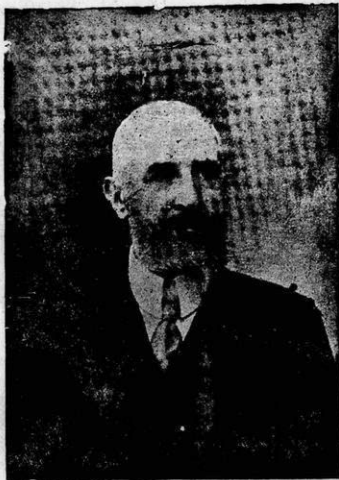
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι 'εικοστόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι 'νηκιάσα τέσσερα και δέκα,
τους έχθρους, Πατρίδα, κτύπα και πελέκα.

Μάρτ' είκοστή δευτέρα,
Κάϊερ βλέπω χέρα.

Χίλια κι 'νενηντήτα και διακόσα τρία,
'στος Κορφους και πάλι τόση φασαρία.

Γιά του Βαλαωρίτη τή θανή,
όπου μέ πόνος κόσμος τόν θρηγεί.

Κόσμος δάκρυα κυλοῦν
'στην εὐγενική μορφή του,
στέφανα μοσχοβολοῦν
'στη χιονάτη κορυφή του.

Ένα κι 'ἄλλο στέφανό του
'στων γαλάζιο τὸν αἰθέρα
τιμῆς ἀρωμα σκορπᾷ.

Ἐπρεπε τὸ λείψανό του
νὰ τὸ θάψουν ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τὸ κύμ' ἀφροκοπέ.

Κλαίει βουρκωμένο μάτι
καλλιστέφανο πόλιτη,
κλαίει τὸν ἀριστοκράτη,
κλαίει τὸν Βαλαωρίτη.

Κλαίει τοῦτον, ποῦ ὀψιθοῦσε τὸν καθάριον τὸν ἀέρα,
καὶ σκυφτός ὅτους ἀριθμούς

τοῦ μεγάλου τοῦ πατέρα
δὲν ἔξεχνουσε τοὺς ρυθμούς.

Κλαίει τὸν πολεμιστὴ, ποῦ πολέμησ' ἔμπνευσμένος
μὲ γενεῖς ἀρχοντικῆς ἀσπίλη φιλοπατρία...
δσον εἶσαι διαλεκτός κ' ἀπὸ φύσει κ' ἀπὸ γένους
τόσο νοιώθεις πῶς βαθεῖα τῆς Πατριδός τὴν λατρεία.

Ἄν θὰ τρέχῃ ὅτ' ἀ πελάγη, ὅτων γιαιῶν τῆς ἀμμου-
κ' ἔμπροστὰ ὅτ' ἄπο μνήμα [διαίς,
θὰ φωνάζουν: κριμα κριμα
τέτοιαις ὥραις νὰ πεθαίνουν τέτοιων μαχητῶν καρ-
[διαίς.

Συνομιλία μὲ ποικιλία.

Φ.— Γὰ σήκωσε τὰ μάτια σου, βρῆ Περικλῆ, ἴψηλά.
Π.— Σ' ἔμέν' ἀρέσει, Φασουλῆ, νὰ βλέπω χαμηλά.
γιατὶ σὺν στρέφω καὶ κυτῶ τὸν θῆον τὸν αἰθέρα,
ἴσως καὶ τράμι κ' ὠτομομπιλὶ μὲ κόφουν πέρα πέρα.

Φ.— Σὺ πάντα σὺν χαμαιπετιῆς
πρὸς τὰ χαμαίζηλα πετῆς,
καὶ τὰ χαμαίζηλα ζητῆς,
καὶ τὰ χαμαίζηλα κυτῆς.

Π.— Σιώπαινε, παρακαλῶ,
πρὶν φῆς καμμιὰ ὅτ' ἄφαλό.

Φ.— Ἄρματ' ἀστράφτουν καὶ βροντοῦν,
τουφέκι γύρο σου κροτεῖ,
ἀλλ' ἔμως οἱ στροὶ δὲν κεντοῦν
τὸν νοῦ σου τὸν χαμαιπετιῆ.

Βλέπεις τὸν Ἀυτοκράτορα τῆς φίλης Γερμανίας
ὅτου Θεοτόκη τὸ νησί,
κι' ἔν τούτοις ἀπαθῶς καὶ σὺ
χάσκες μὲ τὰ γεννήματα φρικτῆς λογομανίας.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρῆ Φασουλῆ, τί διάβολο νὰ κάνω;
τὸν Κάϊζερ τὸν ἐκτιμῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Φ.— Κλείσε τὸ στόμα τὸ θρασὺ,
κ' ἄν δὲν τὸν ἐκτιμῆς καὶ σὺ
ἄλλ' ἄφορὰ στὴν Κέρκυρα δὲν θὰ ξαναπατήσῃ,
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄνοιον ἄλλοθ' ἂν τὴν ζητήσῃ.

Π.— Λοιπὸν τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;

Φ.— Θέλω, φυλένια μου μαίμου,
εὐθὺς νὰ ξεκινήσῃς,
καὶ τὴν ἰσχὴν ἄν ἀγνεψῆς,
μέσα στὴν Κέρκυρα νὰ πῆς,
καὶ νὰ τὸν προσκυνήσῃς.

Π.— Ἄλλὰ γιατί δὲν πῆς καὶ σὺ, ποῦ βλέπεις τὸν αἰθέρα,
μὰ κάθεσ' ἔδω πέρα;

Φ.— Ἐτοὺς Κορφοὺς ἄν δὲν πετῶ,
μὰ πατάνας ἀνακρούω,
μὲ τὰ μάτια τὸν κυτῶ,
μὲ τὰ μάτια τὸν ἀκούω.

Μὲ τὰ μάτια, ποῦ περνοῦνε πόντους, ξέραις καὶ βουνά,
καὶ κυτῶν, ξερὸ κεφάλι,
τόσα μέρη μακρυνά,
ὅπου δὲν τὰ βλέπουν ἄλλοι.

Εἶμαι τώρα μὲ τὸν νοῦ
πρὸ τῆς δόξης τοῦ κλεινοῦ
καὶ σκηπετοῦχοῦ Γερμανοῦ.

Ἐπὶ τὰς κραυγὰς τοῦ κόσμου
παραλαύει κ' ἀπ' ἔμπρός μου
χρυσοστολισμένος ἔλος,
ἀπαστράπτων, φωτοβόλος.

Ἄνευχοῦν πυροβολεῖται,
καὶ τὰ γόνατά μου κλίνω,
κ' ἔξυμῶ καὶ μεγαλύνω
Χρυστολόβερν μεγαλεῖα.

Μὲ τὰ μάτια θαυμωμένα
βλέπω τώρα τὰ φτερά του...

Π.— Ἐγὼ βλέπω πῶς μ' ἔμένα
κάθεσαι ὅτου Ζαχαράτου.

Φ.— Περικλέτο μου, πλανᾶσαι,
μὰ δὲν ἔχεις φαντασία,
καὶ σ' ἀρέσει πάντα νᾶσαι
δπως καὶ τὸν Τειρεσία.

Ἐχεις μία κουτιμάρα
καὶ πρὸ πάντων στραβομάρα,